

POMHAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOW

6. číslo

Budyšin, junij 1969

Lětnik 19

Hrono za smažnik

Knjez zdzerži wšitkich padacych a pozběha wšitkich poraženych.

Psalm, 145, 14

Stož ma strach, zo padnje, je wjesoly, hdyž budže dzeržany. Mać dzerži male džěčo, kotrež hišće njemóže prawje běhać, kruće za ruku. Chory, chromy, stary čłowjek, njewěsty we wšěm hibanju, so rady za někim wohlada, kiž jeho dzerži, haj, to samo strowy čini, kiž snano po hladkim puću chodži a je wjesoly, móže-li so někoho abo něčeho dzeržeć.

Runje tak je na puću přez žiwjenje. Čłowjek, wěsty we swojim wasnju, sebjewědomy, husto hordy, sebi myslí, zo nikoho njetrjeba, kiž by jeho dzeržal a zdzeržal, ani žanoho Boha ani wěry. Hrozy-li pak někajki „pad“, smjertny pad, njezbožo, chorosć, nuza, starosć, husto samsny čłowjek hinak myslí. Prjedawši Lipsčanski profesor D. theol. Gregory běše něhdže molerskeho mištra napominal, zo njesmě tak žalostnje zakliwać. Gregory bě ludowy čłowjek, kiž z koždym přecelnje rěčeše a, bě-li trjeba, jemu tež wěrnosć praješe. Tak běše tež tutoho muža přecelnje drje, ale zdobom chutnje na to skedźbnil, kajka hrozna a njemóžna wěc je, Boha Knjeza wo zakliwanje a zatamanje prosyć. Moler pak znapřećiwi: „Što chce Bóh, hdyž docyla jedyn je – wo tym sej wučení knježa hišće přejedni njesu –, tajkeho kaž mje zatamać, kiž wšědnje swěru džěla! Tón njech radšo tamnych lěnich kadlow zatama, kiž sej ruce njewomazaja!“ Z tajkeje zmyslenosće rěči cyla hordosć a sebjewěstosć naturskeho čłowjeka. Někotre njeđeze pozdžišo pak cyle hinak rěčeše a myśleše. Wosebity „pad“ w jeho swójbje běše jeho k tomu wjedl. Jeho přichodny syn běše pod wliwom alkohola z motorskim smjertnje znjezbožil, a jeho jenička džowka ležeše čězko zranjena w chorowni. A jako profesor Gregory jeho wopyta, rjekny jemu: „Při tutech wulkich starosćach sym husto na was myslil. Skoro by Bóh nas wšitkich zatama! Ja sym w tutech dnjach spóznał, zo je tola něšto na wěrje a wo wěrje! Po tajkich nazhonjenjach budžeš mudy!“ Haj, molerski mišter běše wěrnosć našeho hrona zhonil: „Knjez zdzerži wšitkich padacych a pozběha wšitkich poraženych!“

A što mjez nami njeje to hižo sam we wšelakich padach tutoho žiwjenja nazhonil, wosebje hdyž běše jara poraženy, kajka zepěra křesćanska wěra je! Kak poraženy bě Zbožnik sam w zahrodže Getsemane, jako so mo-

A što budže z wami?

Twjerda rěč

Ja sym chlěb žiwjenja. Budže-li što wot tutoho chlěba jěsć, tón budže žiwy do wěčnosće.

Stož moje čěto je a pije moju krej, tón ma wěčne žiwjenje; a ja jeho zbudžu na poslednim dnju.

Te słowa, kotrež ja wam rěču, su duch a su žiwjenje.

Bjez džiwa, zo so Židža hóršachu na tajke přédowanje.

Bjez džiwa, zo wjele připoslucharjow wróco wosta a so skradžu zhubi. Jezus z Nacareta móžeše tak luboznje přédować, ale tole přédowanje běše „twjerde“. Židža wšak wědzachu, kak maju pobožnje žiwi być a što je trjeba, zo bychu wěčne žiwjenje měli.

Woni su žiwi po Božich prikaznjach, a to dosaha.

Tutón Jezus z Nacareta sej přewjele wot nich žada. To so jim njelubi. Z črjódami běchu přišli a z črjódami zaso přeč du.

Styskne prašenje

Jezus so wobroći na svojich wučomnikow: „Chceće tež wy přeč hić?“

Dyrbi so jich Jezus takle jasnje, takle wótrje prašeć? Njeh by jich tola na pokoj wostajil. Koždy chce wšak při wulkej črjóde być. Tam, hdžež su wšity, tam chceš tež ty być.

Wot wotmolwy na tuto prašenje wjele wotwisuje. Nic so hněwać na Jezusowu „twjerdu“ rěč, ale wjele bóle připóznać: Haj, ty sy za mnje chlěb žiwjenja. Twoje słowo rozsudži moje žiwjenje. Ja chcu najprjedy pytać Bože kralestwo, dokelž wěm, zo budže mi z nim wšitko date. Ja chcu ponižnje swój křiž na to wzać a za tobu chodzić. Ja chcu při tebi wostać, dokelž hewak bych wuschnył kaž wotrězana haloza.

Zwěriš sej ty takle rěčeć?

Sy sebi swojeje wěry tak wěsty?

Sy wo tym přeswědčeny, zo je Jezus tón jenički prawy puć přez tuto žiwjenje do zbožneje wěčnosće? Styska so tebi docyla po Božej wěčnosći? Tebi snadž tole zemske žiwjenje dosaha!

dleše! A kak je njebjeski Wótc jeho posylnil a pozběhnył přez jandžela! Runje w lisće na Hebrejskich 2,18 steji, zo móže „z toho, zo je sam čerpil a bě spytany, tež pomhać tym, kotřiž budžeja spytani“. A padacy, poraženi ludžo su přeco tež spytani. Ale we wěrje do Boha a do jeho syna Jezom Chrysta, kotremuž je data wša móc, leži tež za nas móc, sylnosć, zepěra, radosć, měr a pomoc za čas a za wěčnosć. Hamjeń. La.

Na njeđzeli Kantate wo tym na přédowanju rozmyslowachmy. „Spěwajće Knjezej nowy kěrluš!“ Njezdžěwa tajke styskne prašenje wšemu wjesolemu spěwej?

Pětrowa zbožna wotmolwa

Pětrej njeje styskno. Wón nje wobžaruje Jezusowe prašenje. Kaž by na njo čakal, wón ze wšej zbožnej wěstoty wotmolwi wjesele: „Knježe, komu pónđžemy? Ty maš słowa wěčneho žiwjenja, a my smy wěрили a spóznałi, zo sy ty Boži swjaty.“

Pětr njewidži w Jezusowym přédowanju žanu „twjerdu“ rěč. Za njeho su to słowa wěčneho žiwjenja. Jezusowa lubosć wjeđe nas wróco k njebjeskemu Wótc, pola kotrehož je wodawanje hrěchow, zbožnosć a swětlo.

Pětr bě w Jezusu z Nacareta spóznał Božeho Syna. Druzy wšak so tež spodziwachu, hdyž jeho rěčeć słyšachu, dokelž Jezus přédowaše cyle hinak hač pismawučeni. Wón přédowaše mócnje a wěrnje. Druzy so nabojuchu, hdyž widžachu Jezusowe džiwy. „Hač wón njeje snadž njeboh Jan Křćenik abo Heliaš abo Jeremia abo jedyn z druhich Božich profetow?“, tak so nastroženi mjez sobu prašachu.

Pětr bě swojeho mištra w jeho njebjeskej krasnosći zeznał: „Ty sy Chrystus, žiweho Boha Syn.“

W Pětrije njeje žana stysknosć, žane dwělowanje a njewěstosć: „Ně, Knježe, my njeponđžemy wot tebe. Hdže wšak dyrbjeli hić? Zaso wróco do prjedawšeho časa? Ze swětla do čmy? Ně! Ně! A zaso ně!“

Pětrowa wotmolwa našu wěru posylnuje

Jan Sćenik je tutón podawk z Jezusoweho zemskeho žiwjenja napisal, zo bychmy wědzeli, naš čas je tehdomnišemu podobny. Mnozy słyša Boži hlós a so na njón hněwaju, a skradžu zaso woteńdu. Mnozy słyša Boži hlós a so na njón hněwanju, dokelž je jim to „twjerda“ rěč.

Někotři pak słyša Boži hlós a jemu wěrja a su zbožni a su Božej wěčnosći bliže hač zemsce a swětnje zmysleni. W.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. – Wuchadža jónkróć za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rjeduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Hłowny zamolwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth – Njeswačidski. – Ludowe nakladnistwo Domowina, Budyšin. – Čiše: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1405).

Stadło wowcow

Njeje naš wobraz rjany?

Wobraz z našeho časa, kaž jón znachu naši wótcjo w starodawnych časach. Takle hižom pasechu pastyrjo swoje stadła za čas Abrahama.

tom, z čłowjekaim, z wjedrom a s a m i z e s o b u. Tajcy pastyrjo běchu hustodosć filozofjo.

Jezus je do pusćiny šoł, prjedy hač je zjawnje přédowač započal. Mójzas

My drje smy zahorjeni za nowy čas techniki. Hdyž pak so ducy dohladamy tajkeho wobrazu, to rad pozastanjemy. Jedyn mały kusk zemje bjez techniki w čišinje zańdženych časow!

Hač bych ja to wutrał, hodžiny dolho swoje stadło pasć? A to nic jenož džensa, ale hižom léta dolho a za wšón přichod, doniž mi Bóh Knjez strowosć da.

Pastyrjo za čas Jezusa wšak nje-mějachu žane dobre mjeno. Woni běchu chudzi a plačachu za padušny lud. Chudoba wšak je so hižom tehdom wšelko huzała. Snadž je tajki chudy pastyr lohce spytowany był, wowcku skradžu předać a knjezej potom skorzić, zo je ju wjelk hrabnył. Pastyrjo za čas našich wulkich džédow wšak běchu tež chudzi, ale jich mějachu w svojim času husto za mudrych, kotřiž so wustejachu na zela a druhe lékarstwa.

Tajcy pastyrjo wšak mějachu chwile hromadzić – nic jenož zela, ale tež wjele nazhonjenow ze sko-

je stadla swogeho přichodneho nana pasł, prjedy hač je wo swobodu swogeho luda z faraonom wojował. Za Luthera běchu rozsudne čiche, ale styskne klósterske léta. Tam bě so zanuril do swjateho Pisma, zo wulke džěle z njeho z hlowy nawukny we lačanskej rěči.

Škoda, zo my duchowni nimamy wjace čicheho časa, zo bychmy so zanurili do modlitwy a rozpominanja Božeho slowa.

Čłowjekajo maju džensa wulku nuzu ze swojimi prózdninami. Hdže sej dojeć? Budže tam rjenje? Budu so tam móc wočerstwić? A potom leža po stach w horcym pěsku při morju. Je to wočerstwjenje za čelo a dušu? Snano by najlěpje za tebe bylo, ty by móhl na tři njedzele něhdže pastyrjej, kaž jeho na příklad widžiš na našim wobrazu, pomhać wowcy pasć. To by měł rjanu krajinu wokoło sebje, čisty powětr, wjele slónca, druhdy wšak tež wichor, njewjedro a dešč, wšo, štož trjebaš za swoje zeschnyte, wucycane čuwaj! W.

džěci je zarjadował a žónske towarstwa je založil. Wón je tež nastork k založenju cyrkwinskeho chóra pod nawjedowanjom kantora Kaplera dał. Jemu mamy so džakować, zo bu zaso w jubilejnym léće 1919 stary rjany wołtar do cyrkwy stajeny a stara drohotna dupa zaso swoje městno w Božim domje dósta. Wołtar a dupu běchu w léće 1892 do drastkomory stajili, dokelž měnjachu, zo so njehodžitej za nowogotisce wuhotowany Boži dom. Kóždy čas ma swoje nahlady. Hač su přeco prawe?

Farar Rjeda měješe mandželsku, kiž běše jemu swěrna pomocnica. Jenički syn Měrcin, student lékarstwa, je 1917 we Francoskej padnył. Možu so hišće dopomnić, kak je wosada z wulkim džělbraćom tutu zrudobu farskeho doma sobu njesła. Léta 1926 džěše farar P. Rjeda na wotpočink a zemrě 18. 6. 1838 w Budyšinje. Jeho zapisk do chroniki wosady z léta 1937 skonči so tak: „Zo sym lubej Michałskej wosadze wot dnja ordinacije sem 38 lět, tež w čěžkich wójskich létach, ze swojimi snadnymi mocami služić směl, běše wulka hnada Boža, kiž cheył mi wšitko, štož sym skomdžił, zawodžec. Nic nam, nic nam, ale jeho mjenu sluša česć!“

Za fararja bu 1926 Wylem Tyšer woleny, kiž běše hižo tu 27 lět za diakonusa. Wón pochadza z Mješic pod Čornobohom. Tam so narodzi 7. 10. 1871 jako burski syn němskeju staršej. Šěsć lět je do Bukec do šule chođił a tam tež někak serbsčinu nawuknył. Léta 1884 so burski statok w Mješicach wotpali. Snadž je so po tym Tyšerjec swójba do Drježdžanskich kónčin přesydiła, Wylem Tyšer je mjenujcy 3 léta gymnazij Třoch kralow w Drježdžanach wopytał a po tym gymnazij swj. Afry w Mišnje, hdžež je 1887 abitur zložil. W Lipsku studowaše hač do léta 1897 teologiju. Jako kandidat je léto w Bukecach skutkował. Njedzelu 3. adwenta 1899 bu tu wuswjećeny a z tym diakonus Michałskej wosady. – 21. 8. 1900 bu tu z Pawlu Šprotec zwěrowany. Mandželska měješe wulku lubosć za zahrodnistwo. Farska zahroda zady cyrkwyje bu wot njeje tak pěknje wothladana kaž po tym lédma wjace. – Farar Tyšer běše znaty jako předar dolhich přédowanow – a tola je přeco wobzarował, zo jemu njebě „duchamócne slowo spožćene“. Ale lo pobrachowace je ze swěrnym dušepastyrstwom wurunał. Pěši abo z kolesom je wosadnych dalokich wsow wopytał. Tyšer běše swěrný statistikar. Jako 1. 10. 1936 na wotpočink džěše, kiž je w swojej chěži na Bělým Jelenju pola Drježdžan přežiwił, naliči 3948 wukřćenych, 3693 wopravjenych, 1128 zwěrowanych porow, 2625 konfirmowanych a 2867 pohrjebanych. Zajimawe ličby! – Tyšer běše tež wěcywustojny historikar. Smy jemu džakowni za zešiwk, w kotrymž wopisuje jara žiwje stawizny Michałskej wosady. Léta 1919, k 300lětnemu jubilejeju wosady, je knižku wudał. Léta 1904 je serbsku knihu napisał „Wulka wójna wo wěru 1618–1648, wosebje kaž je Lužicu zapusćila“. Nimo toho je pisał do „Pomhaj Bóh“ wšelake drobne natwarjace nastawki. Tam je tež wotčišćany jeho

Swěrnaj duchownaj Michałskej wosady w Budyšinje

Farar Pawoł Rjeda a farar Wylem Tyšer staj wobaj čas swogeho zastojnstwa jenož Michałskej wosadze služiloj. Dołhe léta! Farar Rjeda 38, farar Tyšer 37 lět.

Farar Pawoł Rjeda narodzi so 20. 11. 1861 w Hućinje. Tam běše jeho nan z fararjom. Hižo 1863 přesydił so farska swójba do Barta, hdžež běše P. Rjeda rady wjesny pachol. Jemu bu chětro styskno wokoło wutroby, hdyž rěkaše: nět k do Budyšina na gymnazij! Ale tež na to so zwući. Po wobstatym pruwowanju wopući 1883 Budyski gymnazij a studowaše hač do léta 1886 w Lipsku teologiju. Běše tež sobustaw „Sorabije“ a samo dlěši čas senior towarstwa. Po zložěnu 2. pruwowanja bu kónc léta 1888 jako diakonus do Bu-

dyskeje Michałskej wosady powoła-ny, dokelž bu dotalny diakonus Jan Jurij Handrik z fararjom w Minakale. Tuž běše Rjeda wot fararja dr. phil. K. A. Kolicha rady wityany pomocnik. Wulke nadawki ležachu před nimaj. Cyrkej dyrbjese so wobnowić; a to sta so w léće 1892, kaž sym to hižo w decemberskim čisle zańdženého léta wopisał. Léta 1895 woteńdže farar dr. Kolich do Woseća (Oschatz) jako superintendent, a Rjeda bu jednoblósnje za fararja wuzwolony. Jemu přińdže na pomoc jako dikonus Zarjenk, kiž běše do toho wikar we Lupoji. – Farar Rjeda je tu jara swěrný w svojim zastojnstwje stał a k žohnowanju wosady skutkował. Wón je swjećenje Božeje nocy zawjedił, tež kemše za

Někotre Jurja Šewčikowe pěsnje ze zašleje wójny

Nimo Pětra Mlónka a Jana Hajncy budže so Jurij Sewčik (rodź. 1903, padnył na bitwišcu kónc l. 1944 w Baltiku) ličić k wuraznym a wuznamnym serbskim ludowym basnikam. Komorowski wučer Jurij Wjela, ke kotremuž Jurij Sewčik chodžeše do pokročowanskeje šule, poznawši jeho nadarjenosć, zbudži w nim lubosć k maćernej rěči a k swojemu serbskemu ludu. Jurij Sewčik běše wšudže pódla, hdžež so čerstwe serbske žiwjenje hibaše a serbska kultura pěstowaše. Sowrječenjo wuzwolichu sebi jeho za předsydu za swoje towarstwo „Sołobik“, hdyž jako hospodarski pomocnik pola swogeho wuja w Jenkecach w l. 1925/27 přebywaše. Po nawróće do Komorowa rjadowaše sobu rozwiće tamnišeho Sokoła. Lěto pozdžišo bu za předsydu serbskeho towarstwa „Lipa“ w Rakcach. Jeho swědomite a woporniwě džeło dopomha jemu do zamolwitych funkcijow w Domowinskim a Sokolskim wjednistwje, kotrež nje-

bojaznje zastupowaše hač do zakaza wšeho serbskeho přecowanja ze stromy fašistow.

Jeho wšemu dobremu a rjanemu přiwobročena a wotewrjena wutroba žadaše, zo wšě začuća a dožiwjenja so tež w słowach zwuraznichu: Wón poča pisac hrónčka. Poněčim so w tym tak wukmani, zo wotebérarjo serbskich časopisow rady čitachu jeho basnje, kotrež napisa a wozjewješe při składnosći wulkich narodnych swjatočnosćow a při zwjeselacych narodnych wuspěchach! Tola njetaješe tež swój hněw we wótrých hrónčkach, hdyž njeprěćeljo našeho luda zachadžejo měrjachu so na jeho namócně wutupjenje.

W léce 1944 nuzowachu jeho fašiscá do wójny, z kotrejež so njewróci, zahinywši z tysacami druhimi we wulkich bitwach w Baltiku kónc l. 1944.

Slědowace basnje dóstach wot njeho krótko do hód l. 1944. -i.

Njedžela w polu

Je njedžela. Ju domach lubi swjeća, z nich někotři w Božim domje su. Ja wo tym njezhonju pak ničo

[zwjětša.

Tu mamy wšědný dzeń a swjaty [službu jenaku.

A tola móćnišo mje džensa hišće

[čehnje

hač hewak k wam do lubej' domizny. Hdyž wěm, kak luboznje a rjenje je njedžela w Božej swjatnicy. Snadž njejsy daloko ty wjace, čas, kiž zastajiš nam wójnu žalostnu, hdyž z wami zjednočeny potom zaso směm sobu swječić lubu njedželu.

Ž wosadow

Klukš. Hižo džensa chcemy lube postrowy a zbožopřeca k wósmódzesaćinam našeje roznošowarki „Pomhaj Böh“ a Klukšanskich wosadnych powěšćow Marthy Barthoweje do Noweje Wsy při Sprjewi posłać. W nje-wšědněj strowosći a čilosći so wona po swojich mocach wo dobro wjeski stara. Rady wona tam pomha, hdžež je jejna pomoc nuzna a trěbna. Böh daj jubilarce wšo dobre do wječora žiwjenja.

Klukš. Kaž tež w druhich wosadach poby pola nas krajnocyrkwinski sekstet znutřkowneho misionstwa. Woni nam 8. 5. bohaty a krasny program poskićichu. A wosada bě so w rjanej ličbje (150) ze wšitkich wjeskow w Klukšu zešla. Naš cyrkwinski bus zaso wšitkich derje tu přinjese.

Klukš. Na Božim spēcu měješe, Młoda wosada našeje wosady swój přeni wosadny wječor. Tema tutoho wječora bě: Kak swět nastawaše! Přihotowała bě so Młoda wosada na Kublanskim času wot 1.-4. 5. w Sebnitzach na tutón wječor.

Klukš. Z wulkej wjesolósću čaka Klukšanska wosada zaso na naš Serbski cyrkwinski dzeń. Tež w Blunju budže wjetša ličba pódla. Hižo při pisanju tuteje noticy wěmy, zo pojedže bus a zo budže tutón bus najskerje jara poľny.

Klukš. Młoda wosada Klukšanskeje a Hućinjanskeje wosady je so 6. 5. přeni raz zhromadnje w Klukšu schadźowala. Najskerje bě tutón dzeń začatku zhromadneho džela wosadow.

Njeswaćidlo. 15. junija 1969 móžetaj mandželskaj Jan Grofa a Ema rodź. Jenkec swój złoty kwas swječić w poměrnje dobrej strowosći. Wobaj jubilaraj hišće pilnje w burstwjte pomhataj.

Njeswaćidlska wosada je Grofic swójbje wulki džak doľzna. Grofic nan je doľhe léta był w cyrkwinskim předsydstwje a po nim je to nětk jeho syn Arnošt. Derje kóždej wosadze, kotraž ma tajkich dobrych radźićelow, swěrných pomocnikow a šćedriwych darićelow! Böh Knjez daj lubymaj jubilaromaj rjany a miły wječor žiwjenja – a hišće někotre léta, zo byštaj móhloj z džakownosću zhladować na puć pěkných wnučkow.

Spominanje na lubych a domiznu

Hdyž samlutki w cuzym kraju w nocy steju na straži, potom mysle křidła maju, přeměrja puć daloki, doniž skónčnje dosćahnju lubu, drohu domiznu.

W duchu znowa widžu naše ľuki, pola lubozne, nad kotrymiž přebywaše stajnje moje wjesele. Wyše mojih statoka zastanje pak myslička.

Hdžež nětko bjez mje přebywaju sami moji najlubši, kotřiž na mnje spominaju, wječor, rano stanywši. Prašeja so mjez sobu: Što snadž hišće činju tu?

Sym wšak hišće strowy, čily, njeńdže so mi hubjenje. Böh, mój Wótec luby, miły, zwarnował mje dotaj je. Jemu z cyłej wutrobu so tež dale dowěrju!

Serbski cyrkwinski dzeń 1969

My sray wam hižom w meji zdžělili, zo so létsa delka w serbskej holi zeńdžemy, mjenujcy w Blunju. My chcemy wam najprjedy puć tam pokazać. Wy potajkim jědžeće přez Wojerecy – Nowe město a potom **nić** naprawo do Hródkca (Spremberg), ale nalěwo, a to jenož wokoło 200 metrow. Potom dyrbiće so naprawo zawinycy, hdžež puć wjedže do Zleho Komorowa (Senftenberg). Na tutej droze pak wostańće tež jenož krótki čas. Zady poslednich chěžkow wobroći so hlowna droha trochu nalěwo, wy pak dyrbiće skoro runjewon dale jěć, hdžež pućnik pokazuje do Židžina (Seidewinkel), a potom wjedže puć přez Hory (Bergen) a Bjezdow (Kleinpartwitz) do Blunja, hdžež nas serbske sotry a serbscy bratřa a tež němscy wosadni wočakuja a so hižom džensa přihotuja, nam wobjed poskićić. Wězo dyrbja woni wědžeć, kak wjele pjerizny dyrbi žiwjenje wostajić.

Tohodla prosmy naleńnje: Njech kóždy, kiž sobu jědže, to hnydom swojemu fararjej zdžěli, a tón ma to hnydom předsydyce cyrkwinskeho dnja pišać abo telefonisce prajić. My we wokomiku njewěmy, hač maja tam w hosćencu dosć jědžneho grata. Na žadyn pad ničo nješkodži a nikoho njepočeži, hdyž sej kóždy na zwučene wašnje ľžičku sobu wozmje.

Nětko pak smy najprjedy wo čelnej potřebje rěćeli, jako by to najwažniše bylo, a nic wo duchowných wěcach! Tuž chcemy wam hnydom temu cyrkwinskeho dnja mjenować. Dobri Serbja wědža, zo je **29. junija dzeń swjateju japoštołow Pětra a Pawoła**. A bibliske hrono za tutón stary swjaty dzeń rěka:

„Kak krasne su na horach nohi tych, kiž měr připowědaju, kotřiž dobre wěcy předuja, zbožo jako powěsć maja, kotřiž Cionej praja: Twój Böh je kral!“

Z toho je nam jako tema cyłeho cyrkwinskeho dnja data: **POSŁI MĚRA** Program je scěhowacy:

1. Sobotu, 28. junija, w 15.00 hodž. zeńdu so na zwučene wašnje serbscy fararjo, předstejerjo a druzi sobudželaćerjo a hosćo w tamnišim hosćencu.

2. Njedželu, 29. junija, budu w 10.00 hodž. serbske kemše, potom je připoldniša přestawka a zabawa a w 14.00 hlowna a kónčna zhromadźizna. Jednotliwe temy a tež předarja a druhich rěčnikow hišće njechamy a tež nje-trjebamy mjenować. Dajće so překwapić. Na wosobje njeleži. Snano směm wam jenož přeradzić, zo budže lékař dr. med. Arnošt Wirth, na kotrehož smy tak rady loni w Njeswaćidle poslušali, zaso nam přednošowac.

Kónc je wokoło 16.00 hodž.

Nětko přińdžće wšitycy a prošće wo Bože žohnowanje.

Waš Gerat L a z a r, předsyda